

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Zelené Roztyly, z. s.**, IČO 228 36 535, se sídlem Kloknerova 2214/6, 148 00 Praha 4, zastoupen JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** ALBORG-DEVELOPMENT a. s., se sídlem Klimentská 1246/1, 110 00 Praha 1, zastoupen JUDr. Ing. Daliborem Vítkem, advokátem se sídlem Pod Klauziánkou 271/4a, 147 00 Praha 4, **II)** Městská část Praha 11, se sídlem Ocelíkova 1, 149 41 Praha 4, **III)** V. P., **IV)** K. P., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. S-MHMP 918739/2014/SUP, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 11 A 27/2015 – 228,

t a k t o :

Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla doručena dne 28. 4. 2017 kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) [dále též „stěžovatel“] proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 30. 3. 2017, č. j. 11 A 27/2015 – 228 (dále jen „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. S-MHMP 918739/2014/SUP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších účastníků řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 4. 2013, č. j. MCP 11/13/019715/OV/LEF, o umístění stavby „Bytový park Roztyly II“ na specifikovaných pozemcích v katastrálním území Chodov.

II.

[2] V doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 6. 2017 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvádí, že v návaznosti na závazné právní závěry napadeného rozsudku může žalovaný dospět k tomu, že zruší původní územní rozhodnutí o umístění stavby. Zrušení územního rozhodnutí poté může mít rovněž zásadní vliv na řízení, které v současnosti probíhá před městským soudem ve věci stavebního povolení vydaného pro předmětný projekt „Bytový park Roztyly II“. Přestože ze stavebního zákona a judikatury vyplývá, že stavební řízení není pokračováním územního řízení, z hlediska věcného existuje bariéra striktně oddělující tato dvě

řízení, a ani zrušení územního rozhodnutí nemůže mít vliv na existenci již vydaného stavebního povolení, existuje důvodná pochybnost, že městský soud nebude v řízení o stavebním povolení postupovat v souladu s dosavadní judikaturou, neboť ve vztahu ke stěžovateli již vyslovil názor, že nemůže pokračovat v řízení o stavebním povolení, dokud nebude rozhodnuto v řízení o územním rozhodnutí.

[3] K případnému zrušení územního rozhodnutí, případně i stavebního povolení tak reálně může dojít před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci. Za takové situace by rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo již nadbytečné, a tudíž i samotné podání této kasační stížnosti by postrádalo jakýkoliv význam.

[4] Přiznáním odkladného účinku nevznikne újma jiným osobám, neboť dle rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 14/2004 (publikováno pod č. 455/2005 Sb. NSS), *povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou ustanovením § 73 odst. 2 s.ř.s., tj. újmu, kterou by bylo lze kvalifikovat jako nenabraditelnou, neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi subjektivní právo stavět*. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bude nadto obnoven odkladný účinek přiznaný městským soudem žalobě, a v případě důvodnosti kasační stížnosti bude zabráněno zmaření veškerých investic a úsilí vynaložených stěžovatelem na předmětný projekt. Stěžovatel pracuje na uvedeném projektu již několik let a vynaložil na jeho realizaci značné náklady, přičemž v ohrožení je i jeho dobrá pověst.

[5] Přiznání odkladného účinku nemůže být ani v rozporu s veřejným zájmem, ve veřejném zájmu je naopak ochrana ústavně zaručených práv stěžovatele, do kterých bylo napadených rozsudkem zasaženo.

[6] Žalobce s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Odkaz stěžovatele na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 14/2004 je nesmyslný, jedná se o dávno překonaný právní názor, o čemž koneckonců svědčí i přiznaný odkladný účinek žalobě v nyní souzené věci. Hrozbu uváděnou stěžovatelem lze snadno řešit tím, že stěžovatel jako žadatel v předmětném řízení, disponující tímto řízením, požádá žalovaného o přerušení řízení do doby vydání rozhodnutí o kasační stížnosti. Podle § 64 odst. 2 ve spojení s § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), má stěžovatel na přerušení řízení nárok. Naopak přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s veřejnými zájmy a právy žalobce, uvedenými v úspěšné žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě.

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*.

[8] Nutno zdůraznit, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. října 2006, <http://nalus.usoud.cz>: *Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní*).

pokračování

[9] Skutečnosti nasvědčující vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, tedy závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má navrhovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[10] Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, resp. veřejnému zájmu.

[11] Stěžovatel spatřuje hrozbu nepoměrně větší újmy v tom, že v případě procesní aktivity žalovaného a stavebního úřadu by mohlo být zrušeno původní územní rozhodnutí, což by mohlo ovlivnit i řízení vedené městským soudem o žalobě žalobce proti pravomocnému stavebnímu povolení vydanému na stejnou stavbu.

[12] Obavy stěžovatele o osud řízení o žalobě proti stavebnímu povolení jsou zcela liché, neboť v případě, kdy po vydání územního rozhodnutí bylo vydáno i stavební povolení, které nabylo právní moci, a následně došlo ke zrušení územního rozhodnutí, se dle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [dále jen „stavební zákon“], již územní rozhodnutí znovu nevydává bez ohledu na to, zda již stavba byla zahájena, či nikoliv. Důvodem pro zrušení stavebního povolení tedy nemůže být skutečnost, že územní rozhodnutí bylo po nabytí právní moci stavebního povolení zrušeno (jak dokládají i stěžovatelem zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 – 140, a Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 3831/14). Pokud tedy v průběhu řízení a ke dni nabytí právní moci stavebního povolení existovalo pravomocné územní rozhodnutí (jehož účinky nebyly rozhodnutím soudu pozastaveny), nelze spatřovat nezákonnost stavebního povolení pouze v tom, že územní rozhodnutí bylo později zrušeno.

[13] Zmiňovanou hrozbu dalšího vývoje v řízení o umístění stavby nepokládá Nejvyšší správní soud za bezprostřední a reálně hrozící újmu. Skutečnost, zda jsou v posuzovaném případě splněny podmínky pro vydání územního rozhodnutí, by měla být (za předpokladu, že dojde k věcnému projednání žádosti) předmětem opětovného posouzení v dalším řízení před správními orgány. Jak správně upozornil žalobce, stěžovatel má též možnost požádat o přerušování územního řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu do té doby, než bude soudy definitivně rozhodnuto ve věci stavebního povolení (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 4 As 71/2016 – 34). Pokud by stavební povolení v soudním přezkumu obstálo, pozbylo by potom další vedení územního řízení zcela smyslu a správním orgánům by nezbylo než jej zastavit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2012, č. j. 1 As 85/2012 – 41).

[14] V důsledku napadeného rozsudku stěžovatel pozbyl pravomocné územní rozhodnutí a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel tak ke dni právní moci napadeného rozsudku pravomocným územním rozhodnutím nedisponuje. I v případě, že by žalovaný postupoval skutečně tak, jak předpokládá stěžovatel, a zrušil i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, na výše nastíněné situaci stěžovatele by se reálně mnoho nezměnilo, jelikož by stále bylo vedeno neskončené řízení o umístění stavby.

[15] V případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by naproti tomu stěžovateli svědčily účinky pravomocného územního rozhodnutí, které bylo městským soudem shledáno

nezákonným. Odkaz stěžovatele na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Ca 14/2004, podle něhož povaha rozhodnutí o umístění stavby vylučuje obecně možnost přivodit újmu předpokládanou ustanovením § 73 odst. 2 s. ř. s. je nepřipadný, jelikož byl vysloven ve vztahu k předchozí právní úpravě zákona č. 50/1976 Sb. V současné době naopak praxe správních soudů stojí na tom, že k újmě dotčených osob může dojít tím, že na základě územního rozhodnutí bude vydáno stavební povolení, které by nebylo dotčeno ani případným následným zrušením územního rozhodnutí. Následný úspěch žalobce v řízení o přezkumu územního rozhodnutí by tak mohl být ve výsledku bezcenný, neboť po vydání stavebního povolení eventuálně neúspěšný žalovaný přistoupí pouze k zastavení územního řízení právě s odkazem na pravomocné povolení stavby a na znění § 94 odst. 5 stavebního zákona (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 68). V nyní posuzovaném případě ovšem podle vyjádření účastníků řízení stavební povolení již vydáno bylo, nabylo právní moci, a v současnosti je předmětem přezkumu městským soudem v řízení pod sp. zn. 9 A 75/2015. Ani újmu dotčených osob spočívající v hrozbě vydání stavebního povolení tedy Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě nezjistil, jelikož toto stavební povolení již bylo vydáno. Pro rozhodnutí o odkladném účinku je však rozhodující, že soud neshledal, že by výkonem napadeného rozsudku mohlo dojít k závažné a reálné újmě na straně stěžovatele z důvodů tvrzených v návrhu.

[16] Nejvyšší správní soud tudíž po zvážení konkrétních okolností posuzovaného případu shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny, jelikož stěžovatel neprokázal, že by mu výkonem napadeného rozsudku hrozila závažná újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že výrok o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu